

Vlaams
Parlement

ingediend op **37-A** (2014-2015) – Nr. 2
24 maart 2015 (2014-2015)

Verslag

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door Herman Wynants

over het verslag

van het Rekenhof

over investeringen in sportinfrastructuur

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Bart Caron.

Vaste leden:

mevrouw Cathy Coudyser, de heer Marius Meremans, mevrouw Ann Soete, de heer Wilfried Vandaele, mevrouw Miranda Van Eetvelde, de heer Herman Wynants;
de dames Caroline Bastiaens, Karin Brouwers, Sabine de Bethune, de heer Joris Poschet;
de heren Lionel Bajart, Jean-Jacques De Gucht;
de dames Yamila Idrissi, Katia Segers;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:

mevrouw Kathleen Krekels, de heren Bart Nevens, Ludo Van Campenhout, Karl Vanlouwe, mevrouw Manuela Van Werde, de heer Peter Wouters;
de dames Cindy Franssen, Tinne Rombouts, de heren Koen Van den Heuvel, Johan Verstreken;
de heren Rik Daems, Francesco Vanderjeugd;
de dames Tine Soens, Freya Van den Bossche;
de heer Imade Annouri.

Documenten in het dossier:

37-A (2014-2015) – Nr. 1: Verslag van het Rekenhof

INHOUD

1. Toelichting door het Rekenhof	4
2. Reactie van de minister van Sport	8
3. Bespreking	8
Gebruikte afkortingen	11

Op donderdag 29 januari 2015 hield de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media een gedachtewisseling naar aanleiding van het verslag van het Rekenhof over investeringen in sportinfrastructuur.

1. Toelichting door het Rekenhof

De heer *Jan Debucquoy*, raadsheer bij het Rekenhof, legt uit dat het Rekenhof een grondig onderzoek deed van de investeringen in de sportinfrastructuur, aan de hand van beleidsdocumenten, interviews, dossiernazicht, en een elektronische enquête bij de lokale besturen.

De Vlaamse Gemeenschap realiseert op drie manieren de sportinfrastructuur:

- door uitbouw en onderhoud van de eigen infrastructuur, met name de dertien Bloso-sportcentra;
- door subsidies aan lokale overheden of privépersonen voor lokale of bovenlokale sportinfrastructuur;
- door subsidiëring van alternatieve financiering op basis van het Sportinfrastructuurplan.

Jaarlijks besteedt de Vlaamse overheid tussen 15 en 17 miljoen euro aan sportinfrastructuur. Het Rekenhof heeft zowel de rechtmatigheid als de doelmatigheid van de besteding nagegaan.

Sinds 2004 is het verhogen van de kwaliteit van de eigen Bloso-centra een expliciete beleidsdoelstelling. Die is voldoende geoperationaliseerd in de beheersovereenkomsten en het meerjareninvesteringsplan en de jaarlijkse planning. Het is van belang te weten wie eigenaar wordt van de investeringen die met belastinggeld gefinancierd worden, opdat de gemeenschap er lang genoeg kan van genieten. Investeren in panden die Bloso huurt, zijn immers in het voordeel van de eigenaar. Om die reden heeft het Rekenhof grondig bestudeerd welke zakelijke rechten op de centra rusten.

Zes van de dertien centra zijn in handen van Bloso. In vijf centra zorgt de erfpachtregeling, vaak voor lange periodes en voor een symbolische vergoeding, voor duidelijkheid over de zakelijke rechten, wat de investeringen rendabel maakt. In twee centra zijn de zakelijke rechten slechts beperkt geregeld. Bloso huurde een deel van het centrum in Waregem eerst van een privépartij. Daarna is dit door de gemeente Waregem gekocht. Bloso heeft toen nagelaten een erfpachtregeling te bedingen. Bloso heeft dit dossier pas heropgestart toen het Rekenhof de zakelijke rechten in vraag stelde. Het centrum in Nieuwpoort ligt verspreid over drie percelen. De Wittebrug is eigendom van Bloso, de Havengeul en het Spaarbekken zijn eigendom van Waterwegen en Zeekanaal. Een erfpachtovereenkomst voor deze percelen bleek niet mogelijk, enkel een jaarlijks huurcontract. Omdat het contract elk jaar opzegbaar is, is Bloso niet geneigd er veel in te investeren.

Uit de grondige studie van 41 investeringsdossiers voor de dertien centra leert het Rekenhof dat de centra relatief goed beheerd worden, hoewel het hof hier en daar enkele verbeterpunten suggereert. Uit interviews blijkt dat de investeringen op een kostenefficiënte manier gebeuren met onder meer voorkeur voor onderhoudsvriendelijke uitvoeringen en voor onderhoud door eigen personeel, een nauwgezette opvolging en stipte betalingen. Dit is een voorbeeld voor de Vlaamse Gemeenschap. Bloso moet bijvoorbeeld voor geen enkel dossier verwijlrenten betalen.

Daarnaast is er een duidelijke functiescheiding: de persoon die de vorderingsstaat goedkeurt, is niet dezelfde als de persoon die de factuur opstelt en de uitbetaling doet. Ook de procedures voor overheidsopdrachten met bekendmaking werden stipt gevolgd.

Bloso heeft echter heel wat kleinere opdrachten uitgeschreven, die onder de drempel van 67.000 euro vallen en waarvoor er geen publieke mededinging nodig is. In één van de dossiers, de gymnastiekhal in Brugge, is de investering gesplitst in 47 loten die meestal onder die drempel blijven en waarvoor een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking is toegepast. Gezien het totaalbedrag van de opdracht was echter voor alle loten een procedure met bekendmaking verplicht.

Het Rekenhof suggereert enkele verbeteringen. Ten eerste is een werkbare delegatieregeling nodig. Momenteel is er geen formele delegatie voor de behandeling van investeringsdossiers, waardoor elke stap in het proces door de administrateur-generaal moet worden goedgekeurd, wat organisatorisch moeilijk ligt.

Ook het documenteren en archiveren van investeringsdossiers kan beter. Zo ontbraken in heel wat dossiers de voorafgaande ramingen, die belangrijk zijn om te weten welke procedure van overheidsopdrachten gevolgd moet worden. Voorts ontbreekt vaak het proces-verbaal voor de oplevering van de werken.

Heel wat projecten worden gefinancierd door een lokale overheid of een privé-partner, bijvoorbeeld bij de aanleg van een parking. Vaak zijn de afspraken ofwel niet formeel, ofwel incoherent vastgelegd. Het Rekenhof beveelt aan de rechten en plichten duidelijk te omschrijven, om eventuele discussies te kunnen beslechten.

Voor de instandhouding van het patrimonium is een goed onderhoud belangrijk. Bloso hanteert een duidelijk facilityplan. De instructies zijn duidelijk en elk centrum krijgt een eigen onderhoudsbudget. Het toezicht op de uitvoering van de onderhoudsinstructies in de praktijk kan echter beter.

Voor het beheer van de investeringssubsidies in lokale en bovenlokale infrastructuur staan zowel Bloso als het departement CJSM in. Sommige subsidiereglementen, bijvoorbeeld voor kleinschalige sportinfrastructuur, vallen onder Bloso. Andere, bijvoorbeeld voor particuliere bovenlokale initiatieven, zijn een departementale taak. Zoals bij alle subsidies gaat het Rekenhof na of elke aanvrager gelijke kansen krijgt. Daarin is er de laatste vijf jaren duidelijk verbetering merkbaar. Vroeger werden subsidies weinig transparant toegekend, zonder vooraf bekendgemaakte objectieve criteria. Nu zijn er reglementen met duidelijke criteria voor een objectieve behandeling. Een duidelijk reglement heeft ook als voordeel dat de naleving van de subsidievoorwaarden gecontroleerd kan worden. Desalniettemin waren er ook de laatste vijf jaren nog enkele ad-hocsubsidies, voornamelijk voor bovenlokale infrastructuur. Het rapport geeft het voorbeeld van een sporthotel aan een universiteit, waarbij niet duidelijk is waarom net daar en niet elders werd geïnvesteerd.

Het Rekenhof stelde vast dat de Vlaamse Regering een onderbouwde visie heeft op topsportinfrastructuur, geformuleerd in topsportactieplannen. TAP 1 van 2004 bevat niets over infrastructuur. TAP 2 van 2009 behandelde wel trainingsinfrastructuur voor topsporters. Met een behoeftestudie en een nulmeting werd zowel de bestaande als de wenselijke infrastructuur in kaart gebracht. TAP 3 uit 2013 geeft prioriteit aan de trainingsinfrastructuur voor topsporters. De concrete planning daartoe ontbreekt echter. Die is er wel voor de Bloso-centra.

In de periode 2005-2013 werden ook een vijftiental projecten gefinancierd via het FFEU. Eenmalige overschotten besteden aan eenmalige investeringen, acht het Rekenhof volkomen in orde. Het beheer van die dossiers, niet alleen voor Sport, maar ook voor andere domeinen, is echter vaak ongereguleerd, weinig transparant en willekeurig. De verantwoordingsmodaliteiten zijn niet geregeld, wat de controle bemoeilijkt.

Via alternatieve financiering is sinds 2007-2008 een inhaalbeweging gaande voor investeringen in lokale sportinfrastructuur, voor een totaalbedrag van 225 miljoen euro. Daarbij werd gefocust op infrastructuurtypes waarnaar de vraag het grootst is. Uitgangspunt was dat die gemakkelijk te financieren zijn met alternatieve financiering en gemakkelijk te clusteren om schaalvoordelen te behalen. Het gaat om kunstgrasvelden, eenvoudige sporthallen, overdekte zwembaden en multifunctionele sportcentra. Per cluster wordt er één private partner als opdrachtnemer geselecteerd, die een DBFM-contract sluit met een lokaal bestuur als opdrachtgever, en verantwoordelijk is voor het ontwerp, de bouw, de financiering en het onderhoud van het project. Het lokale bestuur betaalt een beschikbaarheidsvergoeding, waarvan 30 percent wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Na het einde van de contractduur wordt het lokale bestuur eigenaar. PMV houdt het juridische en financiële toezicht op de opdrachtnemer. Bloso is verantwoordelijk voor het technische toezicht. Om de lokale besturen bij te staan is er een tijdelijk samenwerkingsverband opgericht tussen het departement, PMV, Bloso, het kabinet en het kenniscentrum pps, de 'Sportfacilitator'. Dat tijdelijke samenwerkingsverband krijgt ook werkingssubsidies van de Vlaamse overheid.

Het Rekenhof is van oordeel dat pps als instrument nuttig kan zijn om private middelen te mobiliseren voor infrastructuurprojecten van de overheid, op voorwaarde dat het project een intrinsieke meerwaarde kan realiseren. Dat wordt vooraf veel te weinig en niet grondig genoeg gecheckt, hoewel het kenniscentrum pps daar een instrumentarium voor heeft. Bij een keuze voor pps moet vooraf duidelijk zijn dat de investering ESR-neutraal is en dus gespreid kan worden over meerdere jaren. Eurostat heeft immers heel strenge criteria die bepalen of de schulden geklasseerd worden bij de privépartner of bij de overheid, naargelang wie de grootste risico's loopt. Ook dat moet vooraf getoetst worden. Voor heel wat infrastructuurprojecten is het niet mogelijk – of gezien de dan te betalen risicopremie veel te duur – om de risico's bij de privépartner te leggen. Consultants raden vooral pps-constructies aan voor gestandaardiseerde projecten zoals de aanleg van een trein- of tramlijn of voor een eenvoudige sporthal; pps-constructies zijn minder evident voor unieke of heel dure projecten zoals bijvoorbeeld de Oosterweelverbinding. Volgens het parlement van het Verenigd Koninkrijk is een pps-constructie geschikt voor projecten tussen de 100 en 300 miljoen pond. Gezien de hoge voorbereidingskosten mag de projectprijs ook niet te laag zijn. En als de kosten te hoog zijn, worden er geen privéfinanciers gevonden.

Het Rekenhof heeft onderzocht of bij de projecten voor sportinfrastructuur de algemeen aanvaarde voordelen van pps konden worden gerealiseerd. In het algemeen wordt de infrastructuur via een pps-project veel sneller opgeleverd. De aannemer heeft daar alle belang bij omdat hij dan zo snel mogelijk beschikbaarheidsvergoedingen krijgt. Zo zijn de infrastructuurprojecten Brabo I en Diabolo bijvoorbeeld vroeger opgeleverd dan gepland. Het voordeel van de snelheid gold echter minder voor de sportinfrastructuur die was gepland voor eind 2011, maar pas klaar is in 2014 en 2015. In de periode 2005-2010 realiseerden lokale overheden 157 sportinfrastructuurprojecten, waarvan 12 via het Sportinfrastructuurplan. In de periode 2008-2014 waren er 51 projecten via het Sportinfrastructuurplan. De helft van de lokale besturen die van plan waren in te stappen in een pps-project, heeft uiteindelijk afgehaakt. De belangrijkste redenen waren de hoge kostprijs, ondanks de 30 percent subsidie van de Vlaamse Gemeenschap, en/of de lange looptijd van het contract. Van die uitstappers heeft de helft op eigen houtje toch nog de sportinfrastructuur gerealiseerd. Daaruit leidt het Rekenhof af dat veel sportinfrastructuur buiten het pps-instrument werd gerealiseerd en dat de schaalvoordelen uiteindelijk kleiner bleken dan aanvankelijk vooropgesteld.

Een tweede voordeel van pps is een betere transparantie en een betere kostenbeheersing. Een van de redenen is dat het beschikbaarheidsrisico bij de privépartner ligt, die er dus alle belang bij heeft zo onderhoudsvriendelijk mogelijk te bouwen.

Ook het bouwrisico ligt bij de privépartner. Omdat pps-constructies geen verrekeningen kennen zoals de klassieke overheidsopdrachten, geven ze de overheid meer waar voor haar geld.

Het Rekenhof stelde vast dat de investeringskosten, behalve voor kunstgrasvelden, onderschat werden. Waar het Sportinfrastructuurplan zich tot doel stelde om 119 projecten voor 215 à 225 miljoen euro uit te voeren, waren er medio 2012 slechts 55 projecten voor 199 miljoen euro. Dit komt omdat:

- enkel de duurste projecten, namelijk de multifunctionele sporthallen, door gingen;
- de kwaliteitsvereisten van de projecten hoger lagen dan geschat;
- de eerste prijsramingen op basis van een onvolkomen ontwerp gebeurden;
- het schaalvoordeel kleiner werd door het grote percentage afhakers.

Een ander voordeel van pps is dat de beschikbaarheid gegarandeerd is over de volledige contractduur. Het is echter te vroeg om te oordelen of dat kan worden waargemaakt. Het Rekenhof merkt wel op dat de contracten soms een heel lange looptijd hebben. Hoe langer het contract, hoe groter de kans dat de sportinfrastructuur moet worden gerenoveerd. Terwijl dat nu net zou moeten worden vermeden op basis van de onderhoudsverplichtingen in de DBFM-overeenkomsten, die soms een looptijd van dertig jaar hebben. Een derde van de renovatieprojecten van de laatste twintig jaar bleek al nodig voor gebouwen jonger dan 25 jaar. Het Rekenhof verwacht dus heel wat discussie over wie moet renoveren.

Als het risico bij de private partner voldoende groot is, kan, gezien de ESR-neutraliteit, de kostprijs gespreid worden over de hele levensduur van een project. Het Sportinfrastructuurplan heeft de bouwrisico's goed geregeld. Door een degelijke inspectie is het beschikbaarheidsrisico op scharniermomenten goed ingedekt, maar over de risico's tijdens de exploitatiefase is er onvoldoende duidelijkheid. Omdat Eurostat strenger geworden is, moet erover gewaakt worden dat de contractuele en niet-contractuele risico's niet bij de overheid terechtkomen. Bij de Oosterweelverbinding vroeg Europa bijvoorbeeld om een exhaustieve opsomming van de gevallen van overmacht waarvoor de overheid het risico draagt.

Als de overheid investeert, moet ze zorg dragen voor het zuinige beheer van belastinggeld en de middelen concentreren waar de noden het hoogst zijn. Voor sportinfrastructuur is al bepaald waar de toestand het meest nijpend is. Een universiteit heeft een norm opgesteld over hoeveel sporthallen, zwembaden enzovoort er per schijf van 100.000 inwoners moeten zijn. Het Rekenhof stelde echter vast dat alle aanvragen goedgekeurd werden, ook in regio's waar er theoretisch al voldoende infrastructuur is. Dat doet de vraag rijzen of overheidsgeld niet bij voorrang moet worden besteed in regio's met grotere noden.

Voor het overige was de selectie van de aanvragen objectief, transparant en gemotiveerd. De projectorganisatie was degelijk en deskundig en de lokale besturen werden goed begeleid. De gemeenten toonden zich heel tevreden over de diensten van de Vlaamse Gemeenschap, van het departement en van de Sportfacilitator. De gunning van de opdrachten aan private partners verliep correct, maar door het kleine aantal inschrijvers was de concurrentie beperkt. Vaak bleef er in de eindfase slechts één kandidaat over. Ook de subsidiëring van de beschikbaarheidsvergoedingen verliep correct.

De gemeenten vragen om voor de volledige looptijd van de pps gebruik te kunnen maken van de technische, financiële en juridische expertise van de Sportfacilitator. De dienstverlening van PMV is goed beschreven tot de oplevering, maar na de beschikbaarheidsstelling is de beschrijving vaag. Ook na de oplevering blijven de diensten van PMV nodig. Voorts is het onduidelijk hoe Bloso toezicht zal houden

op de onderhoudsplicht van de private partner, die er belang bij heeft zo weinig mogelijk uit te geven.

De laatste vijf jaren werden grote inspanningen gedaan om subsidies te objectiveren. Het Rekenhof beveelt aan om die inspanningen voort te zetten en ad-hoc-toekenningen van subsidies zoveel mogelijk te vermijden. Voorts vraagt het hof om specifiek de projecten te steunen die nodig zijn voor een evenwichtige spreiding van de sportinfrastructuur. Tot slot pleit het Rekenhof voor een grondige voorafgaande toetsing over de meerwaarde van de pps.

2. Reactie van de minister van Sport

De heer *Philippe Muyters*, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, is blij met het heldere rapport en zal de aanbevelingen zeker meenemen. Dat Bloso aangehaald wordt als beste betaler van de Vlaamse Gemeenschap, doet de minister deugd. Enkele andere aanbevelingen werden inmiddels reeds geregeld in het regeerakkoord. Zo komt er één administratie voor sport. De minister wil ook een einde maken aan ad-hocsubsidies. Zowel voor de ad-hocsubsidies als voor de alternatieve financiering heeft hij evenwel de verbintenissen van zijn voorganger uitgevoerd.

Volgens het regeerakkoord moet elke financiering van de sportinfrastructuur passen in een Sportinfrastructuurplan, waarvan de opmaak gestart is. De financiering via het Sportinfrastructuurfonds moet de transparantie en objectivering verhogen. Zo kunnen investeringsdossiers gekozen worden in functie van een planning.

De minister ziet een andere overheidsrol naargelang het type infrastructuur. Voor topsportinfrastructuur moet de overheid de trekker zijn. De focus van TAP 3 moet voor de minister voortgezet worden in het vierde TAP. Voor bovenlokale infrastructuur heeft de Vlaamse Gemeenschap een faciliterende rol. Die samenwerking moet van onderuit groeien. Voor lokale besturen moet Vlaanderen zich beperken tot een stimulerende rol. In de vorige regeerperiode werden nog enkele pps-projecten van de regeerperiode dáárvoor uitgevoerd, met slechts een beperkt aantal extra projecten, omdat de vraag van de lokale besturen zo groot was.

De alternatieve financiering krijgt terecht veel aandacht van het Rekenhof. De keuzes daarvoor dateren van voor de aanstelling van minister Muyters. Hij heeft de projecten niet afgesloten, maar alleen uitgevoerd. Het verheugt hem dat het Rekenhof de uitvoering positief beoordeelt en hij neemt alle opmerkingen mee. Het is zijn bedoeling om enkel nieuwe pps-constructies op te zetten indien ze voldoen aan de criteria. Momenteel ziet hij geen projecten waarvoor de voordelen van pps opwegen tegen de nadelen.

Of de risicoverdeling afdoende beschreven is, zal nog moeten blijken. Het Rekenhof maakt ook een opmerking over de flexibiliteit van de overeenkomsten. De vertraging in de uitvoering is vaak het gevolg van het waanidee dat elke sporthal identiek moet zijn. Aanpassingen aan lokale specificiteit zijn altijd nodig. Het is de vraag of de Vlaamse overheid hierbij de leidende de rol moet opnemen.

3. Bespreking

Ook de heer *Koen Van den Heuvel* ziet dat de beleidsnota en het regeerakkoord al aan enkele opmerkingen van het Rekenhof tegemoetkomen. CD&V vroeg al eerder een echte behoeftestudie en een omvattend Sportinfrastructuurplan. Zijn partij stelde ook dat Vlaanderen een complementair beleid moet voeren, en de keuzes en klemtonen voor de bovenlokale infrastructuur moet bepalen. Hierbij moet bijzondere aandacht gaan naar zwembaden die het strikt lokale belang over-

stijgen. Daarenboven pleitte zijn partij voor een rollend sportfonds. Die keuzes werden nu in het regeerakkoord bevestigd.

Wanneer kan de minister het nieuwe Sportinfrastructuurplan voorleggen? Welke administratie stelt het op? Komt er een tweede oproep op basis van het huidige reglement?

De heer *Bart Caron* ziet maar weinig private inbreng in het pps-verhaal, behalve dat een bank of andere instelling het geld voorschiet. Dat de overheid op basis van prioriteiten het tekort aan openbare infrastructuur tracht weg te werken, is legitiem. Pps wordt echter vooral gebruikt om te debudgetteren en zal bijgevolg de volgende generaties met hogere kosten opzadelen. Doet de overheid op lange termijn voordeel bij dergelijke constructies of is het gewoon een doorschuifoperatie: een huidige besparing die de totale kosten later doet oplopen? Er zijn trouwens ook onvoorspelbare factoren zoals het onderhoud en de aanzienlijke slijtage waaraan sporthallen blootstaan.

Voor de heer *Jan Debucquoy* is debudgettering op zich een slecht motief. De voorbije twee Vlaamse regeringen wilden op het vlak van sportinfrastructuur een inhaalbeweging doen en heel wat projecten realiseren, maar lieten zich te veel leiden door het argument van debudgettering. Op zich is pps geen slecht instrument. Het mobiliseert privémiddelen, wat ook gebeurde voor sportinfrastructuur. Per cluster werden er privépartners geselecteerd: voor de multifunctionele centra één partner per project. Soms worden de pps-projecten gefinancierd met middelen van een publieke investeringsmaatschappij. Europa is ook strenger geworden: de publieke investeringsmaatschappijen mogen niet meer dan de helft van het benodigde kapitaal inbrengen. Het Rekenhof is dus niet tegen pps als instrument, voor zover daarvoor wordt gekozen op basis van op voorhand vastgestelde intrinsieke voordelen en na vergelijking met andere instrumenten. In het buitenland, bij de lokale overheden, zijn er heel wat geslaagde voorbeelden.

De heer *Wim Van Laethem*, eerste auditeur bij het Rekenhof, vermeldt dat de oorspronkelijk geplande overheidsinbreng van 10 miljoen euro slechts voor 2 miljoen euro in één SPV is ingebracht, namelijk die van de sporthallen. Voor deze pps werd de verhouding overheids-private inbreng dus redelijk goed gerespecteerd. Wat het de belastingbetaler uiteindelijk zal kosten, kan pas na afloop van de contracten bepaald worden. Onbekenden zijn de risico's die eigenlijk aan de private partner toehoren, maar contractueel bij de overheid geplaatst worden, zelfs bij kleine schadegevallen van 500 tot 2000 euro. Niemand weet hoe vaak dat zal voorkomen. Wat onder schade zal vallen en wat onder normale slijtage, is evenmin duidelijk. De rekening die de private partner zal kunnen presenteren bovenop de beschikbaarheidsvergoeding is onbekend.

In de studie van de Vlaamse Gemeenschap blijkt dat een groot deel van de renovaties op gebouwen of infrastructuur slaat die niet ouder zijn dan 25 jaar, terwijl de contracten voor sommige infrastructuurtypes dertig jaar lopen. Pas als de lokale besturen over dertig jaar een sporthal krijgen, kan beoordeeld worden of dat een goede investering was. Nu is het nog koffiedik kijken.

Voor de heer *Bart Caron* zijn al die onzekerheden een zwak punt van pps. Op korte termijn zijn de kosten kleiner, maar de kosten op lange termijn zijn helaas niet te berekenen.

Minister *Philippe Muyters* wenst zich niet uit te spreken over de bestaande pps-constructies. Hij zal de aanbevelingen van het Rekenhof wel meenemen bij toekomstige keuzes. Het Sportinfrastructuurplan zal worden opgesteld door een werkgroep bestaande uit vertegenwoordigers van Bloso, het departement en het kabinet. Het projectplan met de werkwijze en timing kan nog worden bijgestuurd

na overleg met de sector. Tegen het voorjaar van 2016 zal pas duidelijk worden wat de behoeften en plannen zijn inzake bovenlokale infrastructuur. Als het budget dat toestaat, komt er conform het regeerakkoord in 2015 wel nog een oproep, vooral voor zwembaden. Voor topsportinfrastructuur is het wachten op het TAP voor de volgende Olympiade, dat de minister in september 2016 verwacht. Uiteraard moet hij ook daarover nog overleggen met de sector.

Bart CARON,
voorzitter

Herman WYNANTS,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

Bloso	Agentschap voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie
CJSM	Cultuur, Jeugd, Sport en Media (beleidsdomein van de Vlaamse overheid)
DBFM	Design Build Finance Maintain
ESR	Europees Systeem van Nationale en Regionale Rekeningen
Eurostat	statistical office of the European Union
FFEU	Financieringsfonds voor Schuldafbouw en Eenmalige Investerings-uitgaven
PMV	ParticipatieMaatschappij Vlaanderen
pps	publiek-private samenwerking
SPV	special purpose vehicle
TAP	Topsportactieplan